

МОЋ ВЕРЕ

Вера је, дете моје, за човека све и сва. Без ње човек не живи, стално је изнова говорио Старац са густом седом брадом, младом калуђеру који је тога часа чистио остатке пепела.

- А докле може да стигне ова вера, Старче? прекиде га у недоумици млади монах.

- Не можеш је измерити, одговори Старац. Зависи од тога колико ко воли Бога. Колико волиш, толико верујеш и колико верујеш, толико волиш.

- Не могу то да разумем, поново рече млади калуђер.

- Па ипак, врло је једноставно. Довољно је да оставиш своје срце слободним да заволи Бога, рече Старац и вадећи своју бројаницу поче молитву.

Пролазили су дани у скромној колибици која се налазила у близини једног градића. Свет је прилично често долазио у малу молчалницу да чује Старчев савет, да подели своје проблеме и да чује коју душекорисну реч. Чак су и сиромашни просјаци долазили и просили мало хлеба или било шта друго што би се затекло у малој колибици.

Те године, међутим, град је уништио летину земљорадника, и народ поче да гладује. Сељани нису имали посла, мајке нису имале ништа да скувају а деца су се вртела гладна. Туга и несрећа свуда. Сви су се упућивали према племенитом Старцу који је стално давао од оно мало хлеба који су му још преостали. А бескрајни низ гладних сељана све више се увећавао. Од истока до запада сиромаси су у тој малој кућици налазили љубав и саосећање.

- Старче, векне понестају. Немамо да им дамо ништа. И ми ћемо гладовати, говорио је млади калуђер.

- Бог, дете моје, који је нама послао своју малу браћу, побринуће се и за нас да не гладујемо, одговараше предобри Старац.

Време је пролазило а гладних је било све више и више. Једнога дана млади калуђер, веома тужан због стања које је владало, дође и рече Старцу:

- Аво, желим да поделимо надвоје наше хлебове. Да ми даш колико ми припада. И од сада да дајеш само од својих. Ја не желим да гладујем.

Старац је био изненађен. Није очекивао овакво реаговање свог послушника.

Ипак, да га не би онерасположио, подели хлебове надвоје, даде и више свом послушнику, а надаље даваше милостињу од својих векни.

- Нећу да гладујем, мрмљао је послушник. Ако жели, нека гладује Ава. Просјацима никад краја, а векнама се крај већ назире.

- Те године зима је била тешка. А просјаци никако нису престајали да долазе. Но, Бог, који је видео Старчево добро срце, благословио је векне и ових није понестајало. С друге стране, послушникове векне понестајале су веома брзо.

Једнога дана послушник бојажљиво поново отиде Старцу.

- Молим те, Старче, ако би хтео и ти да опет једемо заједно, рече и обори свој поглед.

- Са задовољством, рече Старац не додајући ништа више. Несрећа се, међутим, настављала. Просјаци нису престајали ни вечером да узнемиравају Старца. Али Старчево срце било је препуно љубави која никада није престајала.

А послушник поче поново да гунђа незадовољан.

- Ево, векне понестају. Ма зар је могуће да непрестално дајемо?

- Дете моје, Бог нас неће оставити да гладујемо, говораше Старац покушавајући да смири нестрпљивог послушника.

Био је зимски дан и послушник је сишао да очисти просторију у којој су месили хлеб. Гледао је полице, које су некада биле пуне врућих векни хлеба, а сада угледа само једну векницу. Барем имамо још једну. Пошто је завршио попе се горе и седе са Старцем да плету корпе. Напољу је беснео ветар па се куцање на вратима није добро чуло.

Чуо га је послушник, али не рече ништа. Биће да је то опет неки изгладнели и да ћемо му дати последњи хлеб. - Неко куца, рече Старац.

- Не, то је ветар, рече послушник.

- Па ипак неко јесте, рече Старац и устаде да отвори, читајући срце свог послушника.

Један сиромашни просјак, помодрео од зиме, тражио је мало хлеба.

- Причекај овде. Стани мало, рече Старац и даде знак свом послушнику да приђе ближе. Сиђи доле и донеси једну векну, рече му.

- Не долази у обзир. То је наш последњи хлеб. Остаћемо без хране. Глаговаћемо, одговори послушник.

- Молим те сиђи и погледај боље, био је упоран Старац.

- Али мало пре сам силазио и знам да имамо само једну векну, рече задрто послушник.

- Иди, дете моје, и имај поверења у Бога, додаде Старац. Послушник се невољно упути према просторији у којој су држали хлеб. Али како прилажаше, осећаше неки неодољиви мирис који се ширио одајом.

- Немогуће, то се моја глад игра са мном, помисли послушник. Па ипак, подрум је мирисао на врућ хлеб. Улазећи унутра збуни се. Цела просторија је била пуна векни хлеба које су се пушиле. Сместа отрча назад к Старцу.

- Старче, узвикну успаничено послушник. Опрости ми. Сада разумем докле може да стигне вера у Бога.

- Тако је, дете моје, рече му Старац. Колико смо милостиви, толико ће нам и Бог бити милостив. Колико дајемо, толико нам даје Бог.

- Од онога дана послушник би послушао све што би му Старац говорио и имао је поверења у Бога. Онај који је слао гладне у њихову келију, не би оставио монахе да гладују.

